

Het foppen van ons Zelf

We hebben gezien hoe we vanuit eenheid als Zoon van God ervoor kozen om de gedachten serieus te nemen dat we een lichaam zijn dat zich in tijd en ruimte beweegt in een buitenwereld. Laten we voor nu even bij "lichaam" in eerste instantie denken aan ons fysieke lichaam met zijn zintuigen. Wij vinden het de normaalste zaak van de wereld dat we dingen buiten ons kunnen zien, horen, voelen, ruiken en aanraken. Deze waarnemingen gebruiken wij om te bepalen of iets echt is. We zeggen dan ook: "Ik heb het zelf gezien" of "Ik heb het met eigen oren gehoord". Het woord "waarnemen" is wat dit betreft veelzeggend: we nemen iets aan voor wáár als onze zintuigen erbij betrokken zijn.

ECIW legt uit dat het in werkelijkheid juist totaal omgekeerd is. Vanuit de eenheid van de denkkeest bedenken wij een lichaam met zintuigen met als doel om onszelf te foppen. In cursus-termen: we *projecteren* zowel "ons" lichaam als "de buitenwereld". Ons doel is om de indruk te versterken dat er zoiets bestaat als een afgescheiden zelf dat zich verhoudt tot iets *buiten* zichzelf. Ga maar na; als er sprake is van een beeld dan concluderen we "*ik zie iets*". Bij een geluid: "*ik hoor iets*". Hetzelfde geldt voor de andere zintuigelijke waarnemingen. Het gevoel van een afgescheiden "zelf" is het resultaat van het voor waar nemen van onze eigen gedachten die, zoals gezegd, in ECIW dus worden aangeduid als "projecties". Er is enkel denkkeest met daarin projecties van beelden, geluiden enzovoorts en de illusie dat er een afgescheiden zelf is die dit waarneemt.

Pieker hier niet te lang over maar probeer er een soort gevoel voor te krijgen door gewoon even uit het raam te kijken. Merk dan op dat je ongemerkt concludeert: "*ik kijk uit het raam*". Merk je dat dit gebeurt? En het gaat nog verder. Als er een gedachte wordt opgemerkt dan is er de conclusie "*ik denk*". Het houdt nog niet op want als je blijdschap, boosheid of angst ervaart dan duikt die "*ik*" ook plotseling op: ik ben blij, ik ben boos of ik ben bang. Alles staat zo in dienst van het echt maken van dat afgescheiden zelf.

We gaan nog verder de denkbeeldige diepte in. Jezus legt uit dat we ons schuldig zijn gaan voelen toen we ons geloof in afgescheidenheid serieus gingen nemen. Door ons in gedachten af te snoeren van God, van de eenheid, kregen we het gevoel dat we deze eenheid geweld aan deden. Natuurlijk is dat onmogelijk, de eenheid kan Zichzelf nooit iets aandoen. Maar in onze waanzin geloofden we dat het gelukt was en dat we deze eenheid, God, een loer hadden weten te draaien door ons van Hem af te scheiden. Omdat we niet langer weten dat we in eenheid verbonden zijn met God, zien we Hem nu buiten onszelf en omdat we denken dat we autonomie van Hem gepikt hebben vermoeden we dat Hij wel heel boos zal zijn. Met het serieus nemen van dat belachelijke idee van afscheiding werd dus direct schuldgevoel geboren en de angst voor een straffende God. En hoe zou God ons dan willen straffen? Hoe kan hij ons het meest te pakken nemen? Door dat zogenaamd echte lichaam van ons te doden. Daarom geloven we dan ook in de echtheid van de dood en we zijn hier letterlijk doodsbang voor.

Ons geloof in de echtheid van de afscheiding wordt in ECIW aangeduid met het woord "zonde". In de meer klassieke Christelijke visie scheidt God lichamelijke en zelfstandige mensen en die hebben vervolgens de keuze om al dan niet God te gehoorzamen. Als de mens niet leeft volgens de wil van zijn goddelijke vader dan doet hij iets moreel verkeerd. Hij verdient dan straf. In ECIW verbeeldt de mens dat het hem gelukt is om zich los te denken van zijn Bron. Het woord "zonde" wordt in ECIW gebruikt voor het geloof in het succes van deze afzondering. De mens zal zich daardoor schuldig *voelen* maar omdat het niet mogelijk is om je los te denken van onze Oorsprong, kun je niet schuldig *zijn*. God, de Vader, wordt hierin dus niet gezien als een entiteit buiten onszelf die erkent dat zijn schepsel zich met succes tegen hem heeft gekeerd. Nee, in werkelijkheid is er niets gebeurd en wij verbeelden ons dat de afscheiding gelukt is en dat we echt gezondigd hebben en nu schuldig zijn.

Dit geloof in zonde leidt dus tot een schuldgevoel en daarmee tot angst. We zijn bang voor God, bang dat Hij ons iets wil aandoen. Vanuit ons geloof in afgescheidenheid menen we ook andere mensen te zien die afgescheiden zijn van ons. Het besef van onze eenheid met onze Vader en met onze Broeders is verloren. In werkelijkheid zijn we in eenheid verbonden, maar nu zien we God en andere mensen buiten- en los van onszelf. We vrezen niet alleen God en beschuldigen niet alleen Hém van moorddadige intenties maar doen hetzelfde met onze medemensen. Wij vergissen ons met het geloof in onze projecties van een God en van broeders buiten ons en projecteren schuld en kwade intenties op hen.